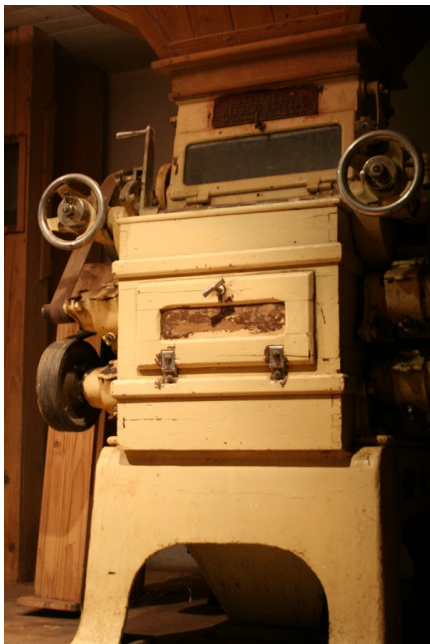

Na pročelju »mlinarske« hiše je tabla z napisom, da je bil tu prvi sestanek OF v Solkanu. Marko Poberaj nam je povedal, da on ni delal v mlinu, da pa sta bila za časa Italije mlinarja njegova starša. Mlin so kupili v Italiji, blizu Milana in je stal celo premoženje, zato so se zadolžili.

Za ceno mlina bi takrat kupili dobro stoječo kmetijo. Bil je prvi električni mlin daleč naokoli in za tiste čase sila moderen. Od vsepovsod so ljudje nosili žito, veliko iz Grgarja in Banjske planote.

Kupili so tudi traktor, ki je prišel iz Amerike. Imel je železna kolesa in ko so z njim peljali v hrib, se je drselo. Zato so morali naročiti še gume, ki so ogromno stale.

Med 2. svetovno vojno, leta 1943, pa so Nemci očeta odpeljali v koncentracijsko taborišče.

Mama je ostala sama. Ker je bila pogumna ženska, se je odločila, da bo ona vodila delo v mlinu naprej. Po vojni se je oče vrnil domov. Hoteli so nadaljevati z delom, a jim je takratna oblast mlin zasegla. Namestili so novega direktorja, oče je ostal v mlinu kot navaden delavec.

Pred nekaj leti so mlin Poberajevim vrnili. A za današnje čase je zastarel in ne služi več svojemu namenu. Če bi znal govoriti, pa bi nam gotovo povedal veliko zgodb.

Martin V., Tomaž M., Jaka B., Gašper S. K. iz 4.b in Boris A. P. iz 3.b

